

Arrest

nr. 34 645 van 24 november 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Derkar (Noord-Irak = Koerdistan). U zou op 2 juni 2008 op uw landbouwgrond door de PKK (Koerdische Arbeiderspartij in Turkije) benaderd zijn. Er zou u gevraagd zijn om materiële zaken, zoals schoenen, te leveren aan de PKK maar u zou dit geweigerd hebben. Op 4 juni 2008 zouden ze nog eens bij u zijn langsgesproken maar ditmaal zouden ze ermee gedreigd hebben u van uw landbouwgrond te verbannen waarop u naar Zakho zou zijn gegaan om inkopen voor hen te doen. Op 7 juni 2008 zou u door de Asayish hieromtrent ondervraagd zijn. U zou alles ontkend hebben. Daarna zou u voor de PKK zijn blijven werken. Op 4 juli 2008 zou u bij uw thuiskomst een convocatie van de Asayish gevonden hebben. U zou die avond naar Zakho zijn gegaan en de volgende dag richting Turkije gevlucht zijn. Op 28 juli 2008 diende u uw eerste asielaanvraag in, dewelke resulteerde in een beslissing tot weigering

van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) op 22 oktober 2008. Er werd beroep aangetekend tegen deze beslissing maar op 23 januari 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 24 februari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wees u er op dat het kunnen neerleggen van documenten ter staving van uw tweede asielaanvraag een 'pluspunt' zou zijn. U zou daarom op 25 februari 2009 contact opgenomen hebben met uw moeder die u vervolgens per gewone post naar het adres van een vriend in België de documenten zou hebben opgestuurd. Op 13 maart 2009 zou u de documenten, volgens u een convocaties van de Asayish (geheime inlichtingendienst) en een vonnis bij verstek van de rechtbank van Zakho, ontvangen hebben en op 16 maart 2009 hebt u die neergelegd bij de DVZ. Ondertussen verwierp de Raad van State (RvS) op 11 maart 2009 uw beroep. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een origineel arrestatiebevel van de ondervragingsrechtbank van Zakho dd. 07/06/2008 en een originele 'beloftebrief' van de ondervragingsrechtbank van Zakho dd. 04/06/2008.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het CGVS te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet aangestipt dat u uw tweede asielaanvraag integraal baseert op dezelfde elementen als uw eerste asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, pp.1 en 2). Deze feiten werden reeds beoordeeld in kader van deze eerste asielaanvraag en er werd geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt had dat u een zware sanctie zou riskeren voor het collaboreren met de PKK aangezien uit informatie waarover het CGVS blijkt dat dit op geen enkele manier als bedreigend wordt ervaren door de Koerdische autoriteiten.

Het neerleggen van originele documenten in uw tweede asielaanvraag wijzigt niets aan de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag. Meer nog, er dient te worden vastgesteld dat uw kennis omtrent deze neergelegde documenten dusdanig vaag en foutief is waardoor er aan de authenticiteit van de documenten ernstig getwijfeld kan worden. Zo beweert u dat het ene document een convocaties van de Asayish betreft waarvan u op de hoogte was sinds de dag van uw vertrek richting Zakho (gehoorverslag CGVS, pp.2, 3 en 4). U beweert dat het document in het Koerdisch is opgesteld, maar u herinnert zich niet meer de datum van de opstelling van het document, noch wanneer exact u zich diende aan te melden bij de Asayish (gehoorverslag CGVS, pp.3 en 4). Gevraagd naar het waarom van het niet op de hoogte zijn van deze essentiële feiten vergoelijkt u dit door te stellen dat u niet goed kan lezen aangezien u maar de eerste vier jaar naar school zou zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p.5). Dit argument is echter niet afdoende aangezien u verder ook geen stappen hebt ondernomen om de documenten voor u te laten vertalen via een beëdigde tolk, dit terwijl u zelf aanhaalt dat uw advocaat gevraagd had het document door te faxen, maar u nagelaten hebt om dit te doen daar u 'dit zou zijn vergeten' (gehoorverslag CGVS, p.5). Uw gebrek aan interesse voor de specifieke inhoud van de documenten ondermijnt andermaal de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging daar er van uit kan worden gegaan dat, zo u de situatie ernstig nam, u alles in het werk zou stellen om zich op de hoogte te stellen van de correcte inhoud van deze door u neergelegde stukken.

Daarenboven dient er te worden opgemerkt dat de gegevens die u dan wel kan opgeven niet overeenkomen met de gegevens die effectief in de documenten staan. Zo beweert u dat de documenten in het Koerdisch zijn opgesteld, dit terwijl ze in het Arabisch zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS, p.4). Verder is de zogenoemde convocaties van de Asayish, naar uw zeggen afgegeven op de dag van uw vertrek uit Zakho (4 juli 2008), gewoon een persoonlijk attest opgesteld bij de onderzoeksrechtbank van Zakho dd. 04/06/2008 waarin u zweert geen lid meer te zullen zijn van PKK en uw lidmaatschap te zullen annuleren (zie vertaling document in groen mapje). Er is hoe dan ook geen sprake van een convocaties. Voorts is het tweede document geen vonnis bij verstek door de rechtbank van Zakho (gehoorverslag CGVS, p.4), maar wel een arrestatiebevel opgesteld door de onderzoeksrechtbank van Zakho dd. 07/06/2008 (zie vertaling document in groen mapje). Er wordt ook nergens in laatstgenoemde document noch in het eerder genoemde document melding gemaakt van een veroordeling tot x-aantal jaren gevangenisstraf zoals u zelf beweert (gehoorverslag CGVS, p.4). Vervolgens hebt u tijdens uw eerste asielaanvraag nooit enige allusie gemaakt op het bestaan van een document van de rechtbank van Zakho, dit terwijl u al enkele dagen na uw aankomst in België

hieromtrent werd ingelicht (gehoorverslag CGVS, p.6). Het argument dat u opwerpt ter vergoelijking, zijnde dat u toen niet wist dat u dergelijke documenten moest kunnen tonen (gehoorverslag CGVS, p.6), is geen afdoende verklaring voor deze lacune aangezien u tijdens uw eerste asielaanvraag wel zelf spontaan melding had gemaakt van een convocatie van de Asayish zonder dit document voor te leggen (gehoorverslag CGVS 1ste AA, p.6). Het niet eerder aanhalen van dit cruciaal element om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken ondermijnt andermaal de ongeloofwaardigheid ervan.

Tot slot dient aangestipt dat u hebt gewacht met het neerleggen van deze documenten totdat uw eerste asielprocedure helemaal was afgerond, namelijk na de uitspraak van de Raad van State op 11 maart 2009. Het feit dat uw mama de documenten niet eerder gevonden zou hebben (gehoorverslag CGVS, p.7), is geen aannemelijk argument aangezien u zelf verklaard hebt dat u pas nadat u op 24 februari 2009 uw tweede asielaanvraag hebt ingediend bij de DVZ u op aanraden van DVZ contact hebt opgenomen met uw moeder om de documenten te kunnen vergaren en ze vervolgens al op 13 maart 2009 te hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, pp.6 en 7).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan de waarachtigheid van deze door u neergelegde documenten. Dit wordt ook nog eens bevestigd door het feit dat in de stempel, onderaan het arrestatiebevel, de plaatsnaam is weggewerkt en daarna met stylo "Zakho" is ingevuld. Dit blijkt duidelijk aan het feit dat er na het woordje "fi" (Arabisch voor "in") nog de Arabische letter "aliif" (= de letter A in het Latijns alfabet) zichtbaar is, dit terwijl deze letter niet de beginletter is van Zakho maar wel de Arabische letter "zai" (= de letter Z in het Latijns alfabet) (het Arabisch alfabet is toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts is er op het einde van de laatste zin van het arrestatiebevel niet de naam van het politiebureau vermeld. Tot slot is het persoonlijk attest (de beloftebrief) enkel door de rechter getekend en niet door uzelf, hetgeen andermaal het vervalst karakter van het document onderstreept.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker wenst voorafgaandelijk op te merken dat de weergave van de feiten door de Commissaris-generaal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details.

1.3. Verzoeker preciseert geenszins welke belangrijke details volgens hem zouden zijn weggelaten en voegt zelf evenmin iets toe aan het feitenrelaas. Het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing vormt blijkens de stukken van het administratief dossier een goede weergave van het asielrelaas, zoals dit door verzoeker naar voren werd gebracht gedurende zijn verschillende asielprocedures.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling voert verzoeker de schending aan van "de bewijslast in de Conventie van Genève". Hij betoogt dat de bewijslast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ten onrechte wordt verzwaard. Volgens verzoeker bewijst het feit dat hij de neergelegde documenten slechts tijdens zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd niet dat er geen gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, zelfs integendeel.

Hij geeft aan dat hij tijdens beide asielaanvragen een plausibel, geloofwaardig en eerlijk asielverhaal heeft verteld. Tijdens zijn tweede asielaanvraag legde hij documenten neer welke hij met alle moeite van de wereld via zijn moeder heeft bekomen en waaruit blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Verzoeker bevestigt dat het eerste neergelegde document achteraf geen convocatie van de Asayesh blijkt te zijn, doch een bevestiging van de eerdere convocatie op 7 juni 2008.

Wat betreft de taal waarin de documenten werden opgesteld merkt verzoeker op dat in Irak het Koerdisch in het Arabisch wordt opgeschreven. Het CGVS zou hiermee te snel komaf hebben gemaakt. Verzoeker verwijst naar de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van het UNHCR van 1998. Hij erkent dat de bewijslast bij hem ligt, doch stelt onder verwijzing naar voormelde nota dat deze genuanceerd dient te worden. Volgens verzoeker vervalt de bewijslast indien hij een waarheidsgetrouwe verklaring aflegt met betrekking tot de feiten die zich hebben voorgedaan. Hij betoogt dat er geen ernstige argumenten zijn om het asielverhaal af te doen als onwaar. De asielinstanties delen volgens hem de plicht om alle feiten te onderzoeken, meerbepaald om kennis te hebben van de objectieve situatie in het land van herkomst en alle relevante gegevens, alsmede om de feiten te analyseren welke substantieel zijn. Verzoeker voert aan dat het CGVS schromelijk te kort komt in de verplichtingen vermeld in de nota van het UNHCR. Het zou volledig voorbijgaan aan de actuele toestand in Irak. Verzoeker verwijst in deze naar het jaarrapport 2008 van Amnesty International over de situatie in Irak, meerbepaald naar een passage over willekeurige arrestaties, martelingen en executies in Noord-Irak. Hij betoogt dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd dat niet alle informatie over de Asayesh en de detentiecentra gekend is, daar deze niet toegankelijk is voor internationale waarnemers.

Verzoeker wijst erop dat in zijn hoofde op 7 juni 2008 een arrestatiebevel werd uitgevaardigd door de onderzoeksrechtbank te Zakho, zodat hij over het hele land wordt gezocht en er gelet op de door hem aangehaalde publieke informatie alleszins een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Het CGVS zou door ten onrechte de bewijslast te verhogen niet alleen *“het principe van de bewijslast in de context van de Conventie van Genève”* hebben geschonden, maar tevens *“het principe dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten”*.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), doordat het CGVS van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan de documenten, terwijl de kern van het asielrelaas niet wordt betwist en dit relaas duidelijk uit deze documenten blijkt.

Hij betoogt dat hij steeds dezelfde verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn asielrelaas. Uit zijn verklaringen zou duidelijk blijken dat hij voldoende redenen had om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst geldt inderdaad niet als voldoende voorwaarde om het vluchtelingenstatuut te bekomen, doch er moet sprake zijn van een gegronde vrees en vervolging. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat hij geen afdoende verklaring heeft gegeven waarom hij de documenten pas tijdens zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Hij had deze pas in zijn bezit na zijn eerste asielaanvraag. De bestreden beslissing zou dan ook niet afdoende zijn gemotiveerd.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen

geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De bestreden beslissing stelt op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert op dezelfde feiten als deze aan de grondslag van zijn eerste asielaanvraag, hetgeen door verzoeker overigens niet wordt betwist. Gedurende verzoekers eerste asielaanvraag werd ten aanzien van dit relaas bij arrest nr. 21 921 van 23 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij ingevolge zijn voorgehouden problemen een ernstige vervolging zal riskeren in zijn land van herkomst, dat zijn verklaringen omtrent de strafmaat die hij riskeerde niet met elkaar kunnen worden gerijmd, dat hij niet aannemelijk maakt dat hij buitensporig zou worden gestraft omwille van zijn gedwongen samenwerking met de PKK, dat hij geen bewijs bijbrengt omtrent de door hem aangehaalde strafmaat en dat hij de mogelijkheid had om nationale bescherming te krijgen, doch naliet deze te bekomen, hetgeen zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk B). Het beroep tegen voornoemd arrest werd niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 4109 van 11 maart 2009 van de Raad van State (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk A).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing niet waar deze met recht motiveert dat zijn kennis omtrent de neergelegde documenten dusdanig vaag en foutief is dat er aan de authenticiteit van deze documenten ernstig kan worden getwijfeld. Zo beweerde hij dat het ene document een convocatie van de Asayesh betreft en in het Koerdisch werd opgesteld, doch kon hij hieromtrent geen preciezere informatie verschaffen. Verzoeker bleek tijdens het gehoor niet in staat om aan te geven wanneer hij zich moest aanmelden en wist evenmin welke datum op het blad vermeld stond. Hij kon niet aangeven op welke dag of datum hij het document vond bij hem thuis. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd waarom hij niet op de hoogte was van de inhoud van de door hem bijgebrachte documenten, vergoelijkte hij dit aanvankelijk door te stellen dat het reeds meer dan een jaar en twee maand geleden was. Wanneer erop werd gewezen dat hij ze toch kon lezen, antwoordde hij dat hij het niet goed heeft gelezen en dat hij maar vier jaar naar school ging. De bestreden beslissing stelt met recht dat deze verklaring geenszins afdoende is daar verzoeker evenmin enige poging heeft ondernomen om de documenten te laten vertalen, hetgeen des te meer klemmt daar verzoeker zelf aanhaalt dat zijn advocaat vroeg de documenten door te faxen, doch dat hij heeft nagelaten dit te doen omdat hij het zou zijn vergeten (administratief dossier, stuk 3, p.3-5). Verzoekers gebrek aan interesse voor de specifieke inhoud van de documenten waarop hij nochtans zijn tweede asielaanvraag baseert ondermijnt manifest de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging daar ervan kan worden uitgegaan dat indien verzoeker de situatie ernstig nam, hij alles in het werk zou stellen om zich op de hoogte te stellen van de concrete inhoud van deze stukken.

Verzoeker verklaarde bij het CGVS eenduidig dat de neergelegde documenten zijn opgesteld in de Koerdische taal (administratief dossier, stuk 3, p.4). Dat hij na confrontatie met de bestreden motivering die stelt dat de documenten in het Arabisch zijn opgesteld beweert dat in Irak "*Koerdisch in de Arabisch wordt opgeschreven*" kan niet worden gerijmd met de voormelde verklaring en is niet ernstig. Verzoeker

voert niet het minste element aan waaruit blijkt dat het gangbaar is dat in Noord-Irak het Koerdisch in het Arabisch zou worden geschreven, noch dat dit zo zou zijn gebeurd bij de neergelegde documenten.

Verzoeker betwist de bestreden motivering voor het overige niet waar deze stelt dat de gegevens die hij wel kon opgeven niet overeenkomen met de gegevens die daadwerkelijk in de documenten staan. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht. Meerbepaald bleek het document waarvan verzoeker beweerde dat het een convocatie betreft van de Asayesh en dat dit werd afgegeven op de dag van zijn vertrek uit Zakho (4 juli 2008), in werkelijkheid een persoonlijk attest te zijn dat werd opgesteld bij de onderzoeksrechtbank van Zakho op 4 juni 2008 waarin verzoeker zweert geen lid meer te zullen zijn van de PKK. Voorts bleek het tweede document geen vonnis bij verstek te zijn van de rechtbank van Zakho, doch wel een arrestatiebevel, opgesteld door de onderzoeksrechtbank van Zakho op 7 juni 2008. Bovendien wordt in dit document nergens melding gemaakt van enige veroordeling tot een gevangenisstraf, zoals verzoeker zelf beweert. Verder heeft verzoeker tijdens zijn eerdere asielaanvraag nergens melding gemaakt van het bestaan van een document van de rechtbank en dit ondanks zijn verklaring dat hij hiervan reeds enkele dagen na zijn aankomst in België op de hoogte zou zijn gebracht. De bestreden beslissing stelt met reden dat verzoekers vergoelijking dat hij niet wist dat hij dergelijke documenten diende te tonen niet kan worden aanvaard aangezien hij tijdens zijn eerste asielaanvraag wel spontaan melding maakte van een convocatie van de Asayesh, zonder dit document voor te leggen. Dat verzoeker dergelijk cruciaal element om zijn vrees voor vervolging aan te tonen niet eerder aanhaalde, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker heeft gewacht met het neerleggen van zijn documenten totdat zijn eerste asielprocedure helemaal was afgerond. Zijn verklaring dat zijn moeder deze documenten niet eerder zou hebben gevonden werd terecht als niet afdoende geacht, daar verzoeker zelf verklaarde dat hij pas nadat hij zijn tweede asielaanvraag indiende en op aanraden van de Dienst Vreemdelingenzaken contact heeft opgenomen met zijn moeder om de documenten te vergaren en ze vervolgens reeds op 13 maart 2009 zou hebben ontvangen. Derhalve is verzoekers verklaring in het verzoekschrift, dat hij de documenten slechts in zijn bezit had na de eerste asielaanvraag evenmin dienstig, daar dit louter te wijten is aan het feit dat hij niet eerder vroeg om deze documenten over te maken.

Verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast, zijn verwijt dat de Commissaris-generaal tekort zou zijn geschoten in zijn verplichting en zijn betoog dat de bewijslast door de Commissaris-generaal ten onrechte wordt verzwaard zijn geenszins dienstig ter weerlegging van de voorgaande vaststellingen. Verweerder repliceert dienaangaande met recht dat het niet ernstig is te menen dat verzoeker niet gehouden zou zijn tot een minimale toelichting van de door hem neergelegde documenten. Indien verzoeker verklaart vervolgd te worden en hiervoor bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij nadere inspanningen levert om de nodige bewijselementen te vergaren en om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk naar voor te brengen. Dat verzoeker, na zijn eerste asielprocedure volledig te hebben doorlopen en gedurende zijn tweede asielaanvraag twee documenten te hebben neergelegd welke zijn vrees zouden aantonen, waarbij hij overigens geen afdoende verklaring geeft voor het feit dat hij deze documenten niet eerder heeft voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, vervolgens in het geheel niet op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van de documenten die hij heeft neergelegd en waarop zijn tweede asielaanvraag geheel is gebaseerd, doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze documenten en ondergraaft op fundamentele wijze de ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker de bestreden motivering niet betwist waar deze stelt dat de geloofwaardigheid van de neergelegde documenten verder wordt ondergraven door (i) het feit dat de stempel op het arrestatiebevel werd gemanipuleerd, daar waar de plaatsnaam is weggewerkt en daarna met een pen "Zakho" werd ingevuld (ii) de naam van het politiebureau niet wordt vermeld op het einde van de laatste zin in het arrestatiebevel (iii) het persoonlijk attest enkel door de rechter is ondertekend en niet door verzoeker. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van de voormelde vaststellingen, oordeelde de Commissaris-generaal op goede grond dat de in onderhavige procedure bijgebrachte documenten niet vermogen afbreuk te doen aan de tijdens verzoekers eerste asielprocedure gedane vaststellingen.

Hoe verzoekers verwijzing naar de (waarachtigheid van zijn) verklaringen omtrent zijn asielrelaas afbreuk zou kunnen doen aan deze vaststellingen, kan niet worden ingezien. Verweerder repliceert hieromtrent met recht dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees dient immers steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Om die reden is ook zijn loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand in het land van herkomst niet dienstig om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent deze algemene toestand is, gelet op het voormelde en mede in acht genomen dat hieraan geen precedentwaarde kan worden toegekend, in casu evenmin dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht, doordat het CGVS ten onrechte stelt dat zijn problemen niet leiden tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat het CGVS heeft beslist dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder dit in rechte of in feite te motiveren.

Hij verklaart dat het vaststaat dat hij gedwongen zijn land heeft moeten verlaten wegens zijn problemen, alsmede dat hij niet kan terugkeren naar Irak omdat hij daar zal worden opgepakt en vervolgd. Overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker voert aan dat het CGVS duidelijk over andere informatie beschikt dan het Ministerie van Buitenlandse zaken, dat de situatie net als onveilig beschrijft. Hij citeert het reisadvies inzake Irak, afkomstig van dit Ministerie. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat *“de situatie in Iran (voornamelijk regio Teheran) zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen”*. Volgens verzoeker kan men hetgeen men aan zijn eigen bevolking afraadt onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine.

De bestreden beslissing zou dan ook niet afdoende zijn gemotiveerd. Het CGVS had volgens hem in ieder geval overeenkomstig artikel 48/2 het statuut van subsidiaire bescherming moeten toekennen.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het dienaangaande sub 2.1.2. bepaalde.

Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire bescherming werd geweigerd is niet ernstig, daar hij in het verzoekschrift tevens een argumentatie aanvoert waarin hij de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent inhoudelijk tracht te weerleggen. Verweerder repliceert hoe dan ook met recht dat verzoekers bewering feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op dezelfde elementen als deze aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de reeds sub 2.1.2. gedane vaststellingen.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken kan vooreerst worden opgemerkt dat dit document werd opgesteld als een advies ten aanzien van reislustige Belgen en niet als leidraad ter beoordeling van de vraag of er voor asielzoekers uit Irak al dan niet een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien doet de inhoud van dit reisadvies geenszins afbreuk doet aan de informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), doch dient te worden vastgesteld dat het deze eerder bevestigt. Ook blijkt het reisadvies is de veiligheidssituatie in de regio Koerdistan (bestaande uit de provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniya) immers beter dan in de rest van Irak en slagen de lokale autoriteiten erin om de openbare orde te verzekeren. Weliswaar wordt in het reisadvies melding gemaakt van spanningen in de grensgebieden en verhoogde spanningen die al tot aanslagen en gewelduitbarstingen hebben geleid, doch uit dit document kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in Noord-Irak van die aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat de sporadische aanslagen in Noord-Irak geen intensief karakter hebben en over het algemeen geen burgers tot doelwit hebben, alsmede dat het geweld in de grensgebieden slechts een beperkte impact heeft op de lokale burgerbevolking. Derhalve kan niet worden aangenomen dat burgers in Noord-Irak een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In welk opzicht verzoekers verwijzing naar de situatie in Iran, voornamelijk in de regio Teheran, dienstig zou kunnen zijn bij de beoordeling van onderhavig beroep, kan niet worden ingezien.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden onttrokken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS